

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-08-000 892
Бањалука, 26.5.2010. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Стаке Гојковић и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца д.о.о. К. к. Б.Б., кога заступа пуномоћник Ј.Х., адвокат из Б.Б., против туженог а.д. П. Б., ПЦ Б. из Б.Б., кога заступа пуномоћник С.Д., ради дуга, вс. 104.124,50 КМ, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Добоју број 013-0-Пж-07-000 086 од 18.6.2008. године, на сједници одржаној 26.5.2010. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Добоју број Пс-65/05 од 23.2.2007. године обавезан је тужени да на име главног дуга исплати тужиоцу износ од 104.124,50 КМ са законским затезним каматама почев од 23. 2. 2005. године и да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 4.880,00 КМ, са законским затезним каматама почев од 23.2.2007. године до исплате.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Добоју број 013-0-Пж-07-000 086 од 18.6.2008. године жалба туженог је одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Благовремено изјављеном ревизијом тужени побија другостепену пресуду због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права и предлаже да се оспорена пресуда укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење или да се преиначи и тужбени захтјев тужиоца одбије, те тужилац обавезе да туженом надокнади трошкове жалбеног и ревизијског постука.

Тужилац није одговорио на ревизију туженог.

Ревизија није основана.

У овој парници тужилац захтијева да му тужени исплати износ од 104.124,50 КМ по основу испуњења уговорне обавезе за извршени превоз нафтних деривата са законским затезним каматама од подношења тужбе до исплате.

У поступку који је претходио доношењу оспорене пресуде првостепени суд је утврдио, а то међу парничним странкама није ни спорно, да су парничне странке закључиле уговоре о превозу нафтних деривата број 19/03 и 45/04, којим је тужилац (превозник) преузео обавезу да својим цистернама врши превоз нафтних деривата из Рафинерије нафте или складишта на мјеста, односно бензинске станице које одреди тужени (наручилац) налогом или отпремним документом, а тужени да ће платити цијену превоза по извршеном обрачуну и испостављеној факутури у року од шездесет дана. Уговорима је регулисано и да се примопредаја робе врши према утврђеним нормативима, да се примјењују евопорационе разлике од 0,2 % за моторне бензине и 0,125 % за дизел горива и уље за ложење, и да ће се примјењивати законски одређена контрола мјера помоћу уграђених електронских мјерних уређаја (сонда), те да ће се мањак преко дозвољеног обрачунавати превознику по малопродајној цијени нафтних деривата на бензинској станици туженог за који износ ће се умањити испостављени рачун. Неспорно је да је тужилац у току 2003. и 2004. године вршио услуге превоза нафтних деривата за потребе туженог и да је за извршени превоз испоставио фактуре туженом. Један дио обавеза по том основу тужени је измирио тужиоцу компензацијом, а сматра да спорни износ није дужан платити тужиоцу јер се односи на умањење цијене превоза због исказаних мањкова при испоруци нафтних деривата.

На основу резултата доказног поступка првостепени суд је утврдио да су због исказаних мањкова при примопредаји робе, на инсистирање тужиоца, вршене честе контроле од стране радника тужиоца и туженог заједно и да су констатоване разлике у количини примљеног и испорученог горива. Овим контролама није утврђено да је у транспорту било којим радњама или пропустима радника тужиоца настао тај мањак, а да одређена конкретна мјерења и контроле количине робе при пријему, односно пријему и испоруци, указују на неисправност мјерних уређаја.

Код таквог стања ствари првостепени суд је закључио да тужилац није доказао да постоји основ за умањење фактура, па како је тужилац извршио своју обавезу, да је тужени у смислу члана 648. Закона о облигационим односима ("Службени лист" СФРЈ бр. 27/78 до 57/89 и "Службени гласник" РС бр. 17/93, 3/96 и 39/03, у даљем тексту: ЗОО) дужан да му исплати цијену превоза према испостављеним факурама у траженом износу.

Другостепени суд је у свему прихватио чињенично утврђење и правно схватање првостепеног суда, па је жалбу туженог одбио као неосновану и првостепену пресуду потврдио.

Оспорена одлука је правилна и законита.

Неоснован је приговор ревизије да су у поступку доношења оспорене пресуде повријеђене одредбе члана 7., члана 8. и члана 123. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05 и 63/07 и 49/09 у даљем тексту: ЗПП). Тужилац је у тужби и на припремном рочишту предложио, а на главној расправи извео доказе којим се утврђују чињенице на којим темељи свој захтјев, као што је и тужени предложио и извео доказе за утврђивање чињеница којим оспорава потраживање тужиоца. Првостепени суд је цијенио све доказе које су парничне странке извеле на начин како то налаже одредба члана 8. ЗПП и на основу тако извршене оцјене утврдио чињенице битне за одлуку у овом спору, о чему је дао разлоге у образложењу одлуке у смислу одредбе члана 191. став 4. ЗПП. Другостепени суд је прихватио чињенично утврђење и правни закључак првостепеног суда, па је жалбене наводе туженог у погледу правилне оцјене изведених доказа и чињеничног утврђења првостепеног суда, те примјене материјалног права, одбио као неосноване. У образложењу оспорене пресуде другостепени суд је дао ваљане разлоге због чега су неосновани жалбени наводи туженог у складу са одредбом члана 231. ЗПП, које као правилне прихвата и овај суд.

У конкретном случају тужилац потражује од туженог исплату дуга по основу уговора о превозу нафтних деривата. Није спорно да су парничне странке своја права и обавезе из овог облигационоправног односа уредиле писменим уговорима и да су дужне да се понашају у складу са преузетим обавезама у смислу члана 17. ЗОО. Неспорно је да је тужилац извршио своју обавезу вршећи услуге превоза нафтних деривата за потребе туженог у току 2003. и 2004. године, а да тужени није у цјелости извршио плаћање по фактурама које му је тужилац испоставио. Тужени је оспорио висину обрачунате цијене превоза тврдњом да је износе на које гласе фактуре требало умањити за износ утврђеног мањка испорученог горива преко дозвољеног, обрачунатог по малопродајној цијени нафтних деривата на бензинској пумпи туженог.

Тачно је да је уговором одређено да ће се мањак преко дозвољеног превознику обрачунати по малопродајној цијени нафтних деривата на бензинској пумпи туженог за који износ се умањује испостављени рачун, али и да се код примопредаје примјењује законска контрола мјера помоћу уграђених електронских мјерних уређаја (сонда) што подразумијева и исправност тих уређаја. Нижестепени судови су на основу резултата доказног поступка правилно закључили да тужени није доказао да је евентуални мањак робе настао радњама или пропустом тужиоца, него да извршене контроле указују на неисправност мјерних уређаја туженог. Код таквог стања ствари нема мјеста примјени напријед наведене одредбе уговора о умањењу рачуна за извршени превоз, како то погрешно сматра ревидент.

С обзиром да је тужени оспорио потраживање тужиоца само тврдњом да је за спорни износ требало умањити испостављене фактуре због исказаног мањка, а у поступку је утврђено да нема основа за то умањење, неоснован је и приговор ревидента да висина потраживања тужиоца није правилно утврђена. Стога су нижестепени судови правилно примијенили материјалноправне одредбе члана 648. у вези са чланом 124. ЗОО и обавезали туженог да тужиоцу исплати накнаду за извршене услуге превоза у укупном износу од 104.124,50 КМ.

Пошто су закљученим уговорима о превозу парничне странке одредиле начин обрачуна и висину накнаде за превоз (члан 8. уговора број 19/03 и члан 10. уговора 45/04) у конкретном случају не могу се примијенити одредбе ЗОО о накнади код уговора о дјелу на које упућује члан 451. став 3. тог закона.

Из напријед изложеног произлази да оспорена пресуда нема недостатака на које указује ревизија туженог, као ни оних на које овај суд у смислу члана 241. ЗПП пази по службеној дужности, па је примјеном одредбе члана 248. истог закона ревизија одбијена као неоснована.

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић